

Đề bài

*Em hãy kể lại
một kỷ niệm
khó quên thời
thơ ấu.*

Bài làm

Di ngồi chồm hồm bên chiếc lồng chim đặt dưới đất, mặt cau có, quạu cọ. Nó lườm con chích chòe một cách dữ dội:

– Đồ làm phách! Mồi ngon như vậy mà còn chê!

Miệng cầu nhàu, nó cầm cái que của cây kem vừa ăn xong, lách qua nan lồng, đẩy con châu chấu béo mồm vào sát con chim. Nhưng chú chích chòe hình như sợ hãi, cánh đập loạn xạ, nhảy dạt vào một góc, mắt tròn xoe nhìn Di.

Mê chơi chim, Di đã phải đổi cho thằng Vĩ một quả bóng nhựa, hai cuốn truyện Đô-rê-môn mới tinh để lấy con chim này. Mỗi buổi tan học, nó lội quanh mấy bụi cỏ sau trường tìm bắt chuồn chuồn, cào cào, châu chấu cho chim. Bỏ nhiều công sức như thế vì nó muốn nghe con chim hót như thằng Vĩ hứa hẹn. Nhưng thật kì! Từ hôm về với Di cũng đã được gần một tuần rồi mà con chích chòe đồng đánh, khó tính không những không hót mà chẳng thèm kêu lấy một lần, một tiếng nào!??

Thằng Lí đứng nhìn Di, cười hi hí, khuyên:

– Cứ chọc mù hai mắt, nó sẽ hót om sòm ngay ấy mà!

Di băn khoăn:

– Thế nó vẫn không hót thì nó chịu đui mù à?

– Mày ngu lâu! Để nó sáng mắt, nó nhìn trời, nhìn đất, nó được giải trí rồi, còn cần gì hót nữa! Không thấy gì hết, nó mới chịu mở mồm để giải sầu chứ! Mà có lẽ còn hót hay hơn nữa là khác! Mày không thấy mấy người mù đi xin trong chợ sao? Họ hát hay như mía lùi!...

– Ờ nhỉ! Di chợt nhớ ra. Đúng là mấy người mù hát hay hết ý. Chích chòe mà bị mù, chắc hót phải tuyệt cú mèo! Nhưng Di lại thắc mắc:

– Ê! Lỡ nó không hót mà chết nghèo thì sao?

– Thì... thì cho vào chảo rán chứ sao!

Thằng Di vẫn ngồi nhìn con chích chòe lom lom, ngẫm nghĩ...

... Di hốt hoảng lết vào góc cũi. Năm ngón tay to lớn với những cái móng dài, co quắp đang thò vào khua khoảng tìm cách túm lấy nó. Cái cũi nhốt nó sao mà chật hẹp thế? Nó co rút người như muốn thu mình cho nhỏ lại trước bàn tay quờ quạng đang ập tới gần. Tiếng cười khoái trá, oang oang như sấm vang động từng hồi bên ngoài cũi. Cái mặt hung ác của gã Hung thân làm Di chết khiếp. Hai mắt gã đỏ lẫn tia máu, lồi to như hai chiếc đèn pha ô tô, cặp nanh trắng ớn, thò dài qua kẽ môi như nanh heo rừng độc. Từ ngày bị gã chụp bắt, nhốt vào cũi lim này, Di chỉ uống nước cầm hơi. Vì gã Hung thân chỉ cho nó ăn toàn cào cào, châu chấu sống sít, tanh lợm. Mới hai ngày trôi qua mà Di đã gầy gộc, teo tóp như quả bầu khô. Nó đói lả:

– Sao? Mày có chịu hát không? Thằng nhóc? Khà! Khà! Bữa nay tao sẽ đâm mù mắt mày xem mày có chịu hát không nha?

– Trời ơi! Cứu con! Ba má ơi! Cứu con với! Hung thần sắp đâm mù mắt con rồi.

Di gào thét thất thanh. Chẳng thấy ba má đâu, chỉ thấy năm ngón tay không lồ, lồm chồm lông đen đang chờn vờn... Kia! Kia!... nó sắp tóm được Di rồi!...

– Mày có chạy đằng trời! Bây giờ... Khà! Khà! Bây giờ mày sẽ hát nha?

Soạt! Gã Hung thần đã tóm, quắp được Di, kéo phắt nó ra ngoài. Di vùng vẫy, la hét om sòm. Vô ích! Bàn tay to bự của gã Hung thần nắm lấy Di như người ta cầm quả chuối. Gã Hung thần hươ hươ một thanh sắt nhọn đỏ rực, cười khanh khách:

– Bắt đầu nghe nhóc! Hát đi mày!

Gã nghiêng răng cắm phập thanh sắt vào mắt phải của Di.

Á! á! Nó rú lên lọng óc, lặn lộn... và giật mình bừng tỉnh, ngơ ngác, lồm cồm bò dậy. Mồ hôi vã đầm đìa. Sáng rồi. Di dụi mắt... A! Nó không bị mù! Nó chỉ nằm mơ! Ôi chao! Giấc mơ khủng khiếp quá!

Di chậm chậm tới bên lồng chim. Con chích chòe vẫn ủ rũ trong góc, đập cánh sợ hãi khi Di nhấc lồng, mang đến cửa sổ. Di đặt lồng lên bệ cửa, từ từ kéo cửa lồng, xoay ra phía vườn, rồi lùi lại đứng nhìn.

Một lúc sau, chú chích chòe nhảy đến khoảng trống đó, đứng nghiêng ngó ở cửa lồng một chút rồi nhún chân, bay vút lên cây hồng xiêm cao nghệu.

Chích chòe đậu trên cành hồng, rửa lông, rửa cánh. Bỗng nhiên nó hót một tràng dài. Tiếng hót lạnh lạnh, líu lo, trong vắt, vút cao, như muốn chào mừng tự do vừa được trả lại.